

УКРАЇНОФОБІЯ

"П'ЯТА КОЛОНА" ТА ЇЇ ЛЯЛЬКОВОДИ

Київ-2008

Збірка статей про підривну антидержавну діяльність в Україні явних і прихованих агентів іноземного впливу.

Хто, як і чому прагне зруйнувати українську державу і що цим намаганням слід протиставити. На ці та інші питання автор намагається дати відповідь у статтях, написаних і опублікованих в ЗМІ протягом 2002-2008 років.

Рекомендується працівникам СБУ, прокуратури, органів внутрішніх справ, суддям, політичним діячам та державним службовцям.

ВАГОМИЙ КРОК

Впродовж всієї своєї історії Росія проводить щодо України агресивну імперську політику. Варто лише згадати руйнацію Києва ордами московського князя Андрія Боголюбського, знищення Січі, зруйнування Батурина, Валуєвський та Емський укази, окупацію УНР, репресії, Голодомор та насильницьку русифікацію. Ця політика Росії не змінюється, незалежно від форми правління та ідеологічних пріоритетів Кремля. Проти України з однаковою ненавистю боролись і російські царі, і генеральні секретарі, і президенти.

Триває російська агресія і сьогодні. Однак, це вже не прямі військові дії. Ця війна інформаційна, економічна та політична.

Щодня ми стаємо свідками, як кремлівські агітатори здійснюють атаки на українську державність, територіальну цілісність, нашу культуру, мову та національну пам'ять. Мета імперської Росії – утримати під контролем свідомість українців, посіяти в наших душах сумніви та неприязнь до української незалежності, нав'язати пієтет до російської культури і держави.

Окрім цієї артпідготовки, проти України ведеться справжня політична агресія. І ведеться вона «п'ятою колоною» - політичними силами, які діють в українській політиці, чітко керуючись вказівками Кремля. Партія регіонів, комуністи, соціалісти, вітренківці та ціла низка промосковських угруповань легально й нелегально з дня в день своїми політичними діями підривають основи української державності.

Для того, щоб перемогти ворога, треба добре розуміти його мотиви, стратегію та тактику. Саме цій проблемі присвячена книга талановитого публіциста, історика та громадського діяча Віктора Рога «УКРАЇНОФОБИЯ: "П'ЯТА КОЛОНА" ТА ЇЇ ЛЯЛЬКОВОДИ». Збірка не лише спонукає задуматися, але, що важливо, мобілізує до конкретної дії. Ця праця без сумніву має стати настільною книгою кожного патріотичного політика в Україні. Віктор Рог дає чіткі, іноді різкі, але завжди переконливі відповіді на складні запитання, пов'язані з імперськими посяганнями Росії щодо нашої держави. Автор викриває антиукраїнські дії кремлівських агентів й закликає до активного опору явній і прихованій окупації України.

Переконаний, що книга Віктора Рога допоможе широкій українській громадськості відповісти на запитання «хто є хто» в українській політиці. І це є вагомим кроком у напрямку посилення відпорності українського суспільства до імперських впливів Москви та очищення нашого політикуму від проросійського лоббі.

*Андрій Парубій,
народний депутат України*

"СЕКРЕТНА ЗБРОЯ" РОСІЇ

В боях за захист української мови вже зламано багато списів і наламано багато дров. На 16 році незалежності актуальність теми, навіть у порівнянні з тими часами, коли ще Верховною Радою УРСР було прийнято недолугий Закон про мови, не зменшилась. Професійні захисники української мови, як і професійні борці за державність мови російської шукають і знаходять безліч аргументів і наводять безліч прикладів на користь своєї позиції. Поки ми цю болочку тему заговорюємо, інші народи діють, вбачаючи, і не безпідставно, в мові механізм здійснення своїх стратегічних геополітичних планів та захисту національних інтересів.

Спробуємо торкнутися цієї теми під дещо незвичним ракурсом, виходячи з кількох тез. Теза перша полягає в тому, що українську мову, на відміну від, скажімо, російської, жодна інша держава, окрім України, не буде ні захищати, ні розвивати, ні берегти. Відповідно один із сенсів української національної державності саме й полягає в тому, щоб захищати нашу мову, культуру, традицію, а отже й національну етнічну самобутність. Тим більше, що загроза є очевидною.

„З метою зміцнення державності, національної безпеки і престижу Російської Федерації, її повноправного входження до світового політичного, економічного і культурного простору, розвитку інтеграційних процесів у Співдружності Незалежних Держав” Уряд Російської Федерації 29 грудня 2005 року затвердив федеральну цільову програму „Російська мова” (2006-2010 роки).

Про що ж ідеться в цьому документі, яку мету ставить ця програма, які засоби задіяні для реалізації проекту? І яким чином він стосується України? Як інформацію для роздумів, аналізу й безпосереднього висновку вважаємо за доцільне навести кілька фрагментів з тексту програми.

Усвідомлюючи, що в сьогоденних умовах мова поширює кордони держави ефективніше, ніж військо, творці програми ставлять за мету „збільшення кількості осіб, проживаючих в державах - учасниках СНД і країнах Балтії та вивчаючих російську мову і культуру Росії, відповідно з 45 до 90 процентів і з 15 до 40 процентів; розширення об'єму телерадіовіщання російською мовою в державах - учасниках СНД і країнах Балтії з 45 до 90 процентів; збільшення кількості учасників міроприємств, пов'язаних з російською мовою, літературою і культурою Росії, які проводяться в державах - учасниках СНД і країнах Балтії, з 45 до 90 процентів; збільшення кількості учасників міроприємств, пов'язаних з російською мовою, літературою і культурою Росії, котрі проводяться в зарубіжних країнах, з 5 до 25 процентів; збільшення кількості і чисельності громадських організацій і об'єднань за рубежем, в діяльність котрих входить популяризація російської мови, і культури Росії, з 15 до 40 процентів”.

Автори програми посилаються на Послання В.Путіна Федеральним Зборам РФ від 25 квітня 2005 року, в якому поставлена задача „формування єдиного економічного, гуманітарного і правового простору СНД, оскільки Росія зв'язана з колишніми республіками СРСР... єдністю історичної долі, російською мовою і великою культурою”. Перекладаючи цю вказівку загальнозрозумілою мовою,

виходить, що Москва поставила за мету відновлення російської імперії, інакше як трактувати єдиний „економічний, гуманітарний і правовий (!!!) простір”.

Фінансування програми передбачає видатки в сумі 1300 мільйонів рублів, зокрема „на забезпечення ефективного функціонування російської мови як основи розвитку інтеграційних процесів в СНД - 402,5 мільйони рублів.”

Чи не з цього рядка урядового російського документу проходить фінансування різноманітних проросійських організацій та партій, які з піною навколо рота, доводять необхідність запровадження „другої державної”? Чи не на реалізацію цієї програми спрямовані "інтеграційні" дії депутатів, які голосують за це питання на „регіональному” рівні?

І ще кілька моментів, які проливають світло на ті речі, які залишилися „за кулісами” цієї доволі цікавої програми.

Як повідомляє російське інформаційне агентство „Росбалт”, 25 жовтня 2006 року у виступі на Всесвітньому конгресі співвітчизників у Санкт-Петербурзі депутат ВРУ від Партії Регіонів Юрій Болдирев заявив, що російській владі слід стимулювати переїзд до Росії не росіян, а українців з центральних і східних областей України. Він нагадав, що сотні тисяч вихідців з України, котрі перебрались (чи котрих „перебрали”? В.Р.) на Далекий Схід і до Сибіру, давно стали "росіянами".

Болдирев, який гріє свою вгодовану гузницю таки в київському, а не московському депутатському кріслі, запропонував сучасній російській владі продовжити таку практику для засвоєння малонаселених частин Росії. До речі, один з учасників вищезгаданого конгресу, окреслюючи завдання російської діаспори, поставив „соотечественників” в один ряд з армією і флотом Росії. Популярно це називається „п’ята колона”. І вже вояжують південно-східними регіонами нашої держави з такими закликами депутат від соцпартії Євген Філіндаш зі скандально відомим московським політиком, союзником СПУ Дмитром Рогозіним, вже включилася в роботу Наталя Вітренко й Кауров зі своїми „євразійськими союзами” та ПСПУ, вже „вийшли на барикади” комуністи, задіяні проплачені і куплені ЗМІ, та й Партія Регіонів, нещодавно „підсилена важкою артилерією” в особі діячів Партії слов’янської єдності та її лідера О.Базилюка, „не дремлет”.

Отже, готуйтеся, українці, до завантаження у вагони, які повезуть вас освоювати Сибір і Далекий Схід та інші „малонаселені частини” „необъятной”, вивчайте, українські школярки, російську мову та культуру, інакше як ви зрозумієте команди та накази своїх конвоїрів та командирів, котрі поженуть вас „мити чоботи в теплих водах Індійського океану” чи наводити „конституційний порядок” в Ічкерії?

Чи може нарешті таки дієво займемось захистом нашого державного суверенітету і порекомендуємо російським властям заселяти „простори” китайцями, а „малонаселені частини” нехай освоюють болдирєви, азарови, добкіни, корнілови, каурови та інші московські шестакови?

СТАРА "НАДНОВА" ПРИМАРА

В час, коли в Україні політики і політикани ламають списи та деруть горлянки „в пошуках кращого майбутнього” нашої держави і пропонують рецепти виходу з кризи, в Москві вже давно вирішили нашу долю.

Плани кремлівських режисерів нещодавно оприлюднило впливове російське видання „Новое время”. Заради „створення нової союзної держави” московська влада вирішила „вже сьогодні розпрацьовувати плани можливого розподілу цієї невдалої гео- і етнополітичної конструкції”, якою, на їх думку, є Україна.

Безапеляційно стверджуючи, що такої нації як українці „не було, немає і бути не може”, українська держава – химера, а мова – вигадка, „турботливий старший брат” великодушно погоджується порятувати нас, нещасних, від „жебрацького незалежного існування” та від „глобалістичних акул Заходу” шляхом безпосередньої і абсолютної інкорпорації до союзної держави – Наднової Росії (СРСР-2).

Стара імперська пісня пропонується на новий лад. „Спочатку Москва всіма засобами і можливими механізмами підтримує федералізацію України. А потім південь і схід відокремлюються, створюючи декілька нових республік. А саме: Кримську, Харківсько-Донецько-Криворізьку, Чорноморську. На заході вони з'єднуються з Придністровською республікою, вже тепер голосуючою за возз'єднання з РФ, – прогнозує автор, аматор „нових геополітичних конструкцій” та „великих месіаністичних ідей”. Проте це лише мінімальна програма. Адже який сенс в усіх цих кримських, донецьких, чорноморських та інших „республіках”, якщо вони не мають ні політичного, ні економічного, ні національно-культурного сенсу? Та і як „різати по живому єдиний великоруський організм” в час, коли вже ось-ось присвічує візія „Наднової Росії”, яка нарешті зможе „запустити національні мегапроекти розвитку та п'ятирічні економічні плани”! Тож надалі слід захопити всю територію України, адже „програми переосвоєння Далекого Сходу, нової урбанізації Серединоросійської рівнини і Південного Сибіру, будівництво транспортних „коридорів розвитку” вимагають маси здорових, сильних і енергійних людей”. Ну, а в Крим, на Полтавщину, Київщину, Сумщину, Одещину, Черкаси, напевно замість „маси здорових, сильних і енергійних людей” прибудуть відповідно маси „змучених розбудовою імперії та надмірним вживанням традиційних російських напоїв: браги та одеколону”. Вас надихає така „перспектива”?

Ознайомившись з публікацією, вкотре пересвідчуємося, яку огидну і шкідливу підлу роботу виконує в нашій державі комунорегіональна „п'ята колона”, наполегливо намагаючись реалізувати сценарій кремлівських ляльководів. На що ж вони сподіваються? На тридцять срібляників? На милість переможця? На безмежну „виваженість, поміркованість і толерантність” українців? Адже відомо, що зрада цінна ворогові, а зрадник - нікому.

Загалом же опус у „Новом Времени” нагадав мені знаменитий „міжгалактичношаховий розвод” Остапом Бендером наївних жителів Васюків. Але Україна не Васюки. Стара, обшарпана жебрацька Росія, напередодні свого остаточного розвалу, ні Україні, ні світові, крім шантажу і погроз „роздути світову пожежу”, нічого запропонувати не може. Навколо Москви, білої, червоної чи коричневої, вже не хочуть об’єднуватися не те що сусідні народи, а навіть „пролетарі всіх країн”.

ЯК НАМ ОБЛАШТУВАТИ РОСІЮ?

На це питання намагалися дати відповідь впродовж тривалого часу досить багато філософів, політиків, істориків, аналітиків як в Росії, так і за її межами. Відомі концепції Петра I, Леніна, Солженіцина, Дугіна сьогодні продовжують і розвивають нові дослідники...

“Росіяни будували заводи, дороги, порти в Прибалтиці. А сьогодні від нас вимагають мільярди доларів за “окупаційний режим”. Україна не похлинулась, ковтаючи Крим, царські палаци, побудовані за російські кошти, сотні оздоровельних комплексів, зведені за профспілкові гроші російських роботяг. Тепер звідти витісняються російський бізнес, російська культура, російська мова”, - такими крокодилячими сльозливими жалями починається стаття Вячеслава Костікова “Не стреляйте в русского націоналіста”, опублікована в рубриці “аналіз” у 25 числі “Аргументів і Фактів” за 22 червня (символічно!) 2005 року.

Автор з’ясовує, що “малі народності” “дякуючи російським ученим отримали власні букварі, освіту і культуру. Поміняли шаманські бубни на корочки кандидатів наук...”, а тепер “бідного старшого брата” називають окупантом, “тузлять”, обкрадають, принижують, виганяють сотнями тисяч з незалежних республік.

Коротше, невдячними виявились різні хохли, прибалти, кавказці, азіати та інші “титульні нації”. Виявляється, в доленосний час “індустріалізації, колективізації, переможного маршу радянської влади та іншого “собіранія земель”, поки “великий російський народ” будував заводи, дороги, порти, палаци, комплекси, давав букварі та освіту, освоював Сибір, Кавказ і цілину, визволяв Європу, всі інші жерли сало з цибулею, танцювали лезгінку та шаманили з бубоном... Виявляється, сьогодні в Криму витіснили російський бізнес, знищили російську культуру, а слова російського тут не почуєш навіть зі слуховим апаратом, всюду засилля української...

Отже, Росія в небезпеці, робить висновок автор і пропонує рецепт її порятунку. “Росії потрібен націоналізм”. Саме російський націоналізм, на думку Костікова, здатен змобілізувати і захистити росіян, саме націоналізм зможе “поставити на місце” Абрамовичів і Фрідманів, Грефів і Зурабових... Саме націоналізму, на думку автора, бракує путінській Росії.

Не вважаю за доцільне доводити очевидне, нагадуючи що, хто, кому і коли будував, хто ніс культуру у варварську Московію, чийми кістками встелені підмурівки Петербургу та неісходимі простори Сибіру і на чийх руках кров мучеників Батурина, Крут, Базару, Биківні, Дем'янового Лазу... Сенс публікації інший. Горланячи про “загрозу українського націоналізму”, звинувачуючи український національно-визвольний рух у міфічних злочинах, Москва не позбулася місянської ідеї “Третього Риму” та імперських намірів. І в цих намірах, хоч і прикривається терміном націоналізм, викинувши на смітник маску “інтернаціоналізму”, й надалі основною зброєю використовує звичайний традиційний московський імпершовінізм. Вістря цієї зброї спрямоване проти України. Чи не час пригадати твердження Карла Маркса, який попереджав, що "російський ведмідь здатний на все, поки знає, що інші звірі, з якими він має справу, ні до чого не здатні"?

Я намагаюся регулярно читати російські “патріотичні” видання, на зразок “Русской правды”, “Эры России” чи “Русского вестника”. Подібні тексти там не дивина. Але тепер ці ідеї пропагують газети на зразок “АіФ”, зараз подібні думки виголошуються вищими державними чиновниками Російської Федерації з центральних телеканалів та на шпальтах провідних видань, і це симптоматично. Ще кілька років тому російський політолог, один з ідеологів так званої “російсько-слов'янської ідеї” Валерій Дьомін стверджував, що “перемога “Єдинства” і В.Путіна була не випадковою, оскільки вони не лише використовували державно-патріотичну риторіку, але й багато зробили в цьому напрямку”. Також Дьомін прогнозував, що Путін, вичерпавши ресурс державно-патріотичної ідеології, змушений буде звернутися до ідей російського національного руху (тобто до імпершовінізму) (В.М.Демин “Современная образованщина и Русская Национальная Идея”). Передбачливим виявився автор. Передбачливими мусимо бути і ми. Маємо усвідомити, що Москва без бою Україну не полишить, що “у боротьбі проти артилерії потрібна артилерія, проти воюючого націоналізму одних потрібен воюючий націоналізм інших”.

...А оптимальну відповідь на питання, винесене в заголовок статті, дали Микола Міхновський, Юрій Липа, Дмитро Донцов, Степан Бандера, Ярослав Стецько та їх послідовники.

"П'ЯТА КОЛОНА": МАСКУ СКИНУТО!

Проблема активної присутності в Україні прямої резидентури іноземних (зокрема російських) державно-політичних чинників, що безпосередньо і реально загрожують національним інтересам і національній безпеці України, у вітчизняних ЗМІ піднімалася неодноразово. Роль, мета і вплив російських засобів масової дезінформації, різноманітних псевдорелігійних, псевдокультурницьких, політичних та інших товариств, спілок, рухів не потребують для наших читачів додаткового висвітлення чи коментування. Для нас є однозначно ворожими ті сили, які прагнуть поневолення нашого народу, ліквідації нашого суверенітету і державної цілісності.

На жаль, виглядає, що офіційна влада воліє, в кращому разі, "не помічати", а, як правило, толерує або й прямо і безпосередньо сприяє діяльності антиукраїнських сил.

Не хочу, щоб мої закиди і звинувачення виглядали голосливими, адже до останнього часу більшість так званих проросійських організацій прикривали свою справжню мету "фіговим листком" боротьби за "права людини" (зрозуміло, що не української) чи культурно-просвітницькою діяльністю, проте щоразу намагаючись якимось чином реально заявити про себе під час виборчих перегонів. Втім, марно. І хоча голова виконкому "Русского двіженія Крима" Олег Слюсаренко в своїй програмовій статті "Проблеми і перспективи політичного розвитку" ("Русский мир" №4(8)) безпідставно і бездоказово стверджує, що сьогодні в Україні понад половина (а чому не понад 100 відсотків) населення розмовляє і думає російською "і, таким чином, по суті є характерними представниками православної російської культури", все ж з гіркотою констатує незаперечний факт, що в результаті парламентських виборів попри наполегливу пропаганду і підтримку з боку Москви, "в більшості регіонів не тільки Західної, але й Східної України представники "Русского Блока" залишились за межею 1 відсотка голосів".

Але не цим для нас є цікавим "опус" Слюсаренка. Абсолютно правильно стверджуючи, що Росія в особі нинішнього політичного керівництва починає виявляти активні устремління, спрямовані на відновлення великодержавних політичних позицій, що передбачає всебічне сприяння Москви у встановленні "прокремлівських режимів, діючих на території "ближнього зарубіжжя", автор пропонує послуги своєї організації у здійсненні цих, поза всяким сумнівом "прогресивних" інтеграційних планів, пропонуючи активніше задіювати "п'яту колону".

Вважаючи, що РДУ для реалізації цієї мети підходить якнайбільше, Слюсаренко пропонує налагодити тісніші контакти з лідерами правлячої партії "Єдина Росія". Ще важливішим для керівництва РДУ є, "заручившись підтримкою впливового російського керівництва, з його допомогою заручитися необхідною підтримкою з боку крупного російського капіталу". Зазначаючи, що ця робота вже розпочалась, автор сподівається завдяки ще активнішій підтримці Москви, перетворити російський політичний рух в Україні в масову політичну організацію.

Можливо, керівники РДУ вже сьогодні бачать себе на чолі вимріяного ними "прокремлівського режиму", вважаючи, що з цією роллю справляться краще, ніж, скажімо, Кучма, Симоненко, Грач чи "полум'яна Наташа", але, як показує історичний досвід, "не буде баба дівкою". Хоча, знову ж таки, історія вчить, що ігнорувати, чи, тим паче, толерувати таку гідру на власній землі недопустимо.

Світова й вітчизняна історія переконливо доводить, що найдорожче для держави обходиться економія на знешкодженні іноземної агентури. Але чи всі це усвідомлюють?

НЕ ХОДІТЬ НАЛІВО або РОЗМОРОЖЕННЯ ВІД РОГОЗІНА

„На мою думку, О.Мороз – одна із найнебезпечніших фігур у теперішній українській ситуації, це „бомба сповільненої дії”, - попереджав українців ще у квітні 2001 року професор Валентин Мороз. І ось ця бомба „вибухнула”. Для багатьох це було несподіванкою, для декого – шоком. „Мороз – зрадник!”, „Мороз – іуда”, - такі плакати і гасла зарясніли на столичному Майдані влітку. Але давайте проаналізуємо чому так сталося і чи могло бути інакше. Хто такий Мороз, що таке СПУ?

Отже, Олександр Мороз розпочав свою політичну кар’єру як завідувачий сектором у Київському обкомі КПРС (1976-1983), наступні два роки шліфує свою майстерність на посаді секретаря Київської обласної ради профспілок, так званої „школи комунізму”, за чітким визначенням Леніна. У 1985 році закінчує Вищу партійну школу при ЦК, з 1985 по 1989 рік на посаді першого секретаря райкому компартії, опісля – завідує аграрним сектором Київського обкому КПУ, потім стає лідером комуністичної більшості у Верховній Раді (легендарна „група 239”). Після заборони КПРС реанімує комуністичну теорію і практику, створивши Соціалістичну партію. Позиціонує себе як вірного лєнінця. Під „крильцем” Мороза виплекались такі цікаві діячі як Марченко і Вітренко, Чиж, Лаврінєнко та ряд їм подібних українофобів. Мороз регулярно балотується на найвищий державний пост, спекулюючи на соціалній проблематиці та експлуатує комуністичні гасла.

І ось цю вкрай ліву особу з якогось дива деякі діячі останнім часом стали вважати лєдь чи не українським патріотом, записали до „помаранчевої команди” старого червоного вовка. Які ж рожеві окуляри треба було вдягнути, щоб через них побачити „помаранчевого” Мороза? А Мороз не мінєв своїх кривавих серпастомолоткастих знамен і напевно сам дивувався, чому його видають за того, ким він не був, не є і бути не збирається.

„Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти”, - застосовуючи цю народну мудрість, спробуємо глянути на Мороза та його партію й під цим кутом зору. Про найближчих „любих друзів” Сан Саніча з „антикризової коаліції” „Комуністи, Партія Рєгіонів, Соціалісти” Симонєнка з Александровою і Грачем та Януковича з Азаровим, Ключєвим, і Ківаловим нема чого й говорити. А ось цікаво звернутися до побратимських стосунків з російською партією „Родіна” та її лідером Дмитрієм Рєгозінім. Нагадаю, що ще взимку 2005 року Мороз підписав угоду про співпрацю з цим діячем.

Після підписання угоди Олександр Мороз розповів, що СПУ вважає, що угода з „Родіною” допоможе налагодити дійсно „корисну, справжню співпрацю”. Мороз наголосив, що „вибір „Родіни” в якості політичного партнера на російській політичній сцені зумовлений насамперед тим, що обидві партії сповідують близькі ідеї (NB!), окрім того, „Родіна” є опозиційною партією, якою є і СПУ”. Мороз, не криючись, відверто заявив, що шовіністичні (свого часу цю партію навіть зняли з виборчих перегонів до московської мерії за ксєнофобію і розпалювання міжнаціональної ворожнєчі) ідеї „Родіни” є близькими СПУ і про те, що СПУ є в опозиції до української влади на чолі з Ющєнком та уряду Єханурова також оголосив не приховуючи. І навіть після цього його чомусь далі ще вважали „помаранчевим”.

Програмова книга Дмитрія Рєгозіна (до слова, творця і лідера так званого „Конгрєсу Русських Общин”), яка називається „Ворог народу” нещодавно побачила

світ. А окремі розділи з неї опубліковані на деяких російських сайтах. Для того, щоби читачам стало ще більш зрозуміло, з ким побратався Мороз і які „близькі ідеї” споріднюють нашого колишнього опозиціонера з російським колегою наведу характерні уривки з цієї праці, зрозуміло, в перекладі з російської.

Ось як, наприклад, Рогозін окреслює національну ідею, над розробкою і втіленням якої працює його партія, певно ж, в тісному союзі з СПУ. „Національна ідея – це усвідомлене право вважати себе творчим державу народом, корінним на всій території Російської Федерації та споконвічних російських землях за її межами. Крим, Малоросія, Білорусія, козацькі степи Казахстану, Придністров'я, Прибалтика – це родова територія російської нації. Тут віками говорили російською і будуть говорити російською”. Навіть дивно, чому до „ісконних” володінь Рогозін не включив ще скажімо Аляску чи землі, відкриті Миклухо-Маклаєм або „первопроходцями” Афанасієм Нікітіним чи Семеном Дежневим. Втім, можливо, апетит прийде під час їжі?

Визначив Рогозін і головну загальнонаціональну задачу „патріотів України, Білорусії та Росії”. На його думку вона полягає в „об'єднанні трьох російських держав єдиною державністю”. Виглядає, що ці „патріоти” ревно взялися виконувати й іншу настанову свого московського господаря. „В стислий термін необхідно створити політичні й економічні передумови для відновлення єдиної великої слов'янської державності трьох братських народів. Великороси, малороси, білоруси, русини, як не називай, всі ми – росіяни”.

Аргументи Рогозіна прості, як „щі та квас”. „Якщо ці землі політи російським потом і російською кров'ю, значить вони – російські. А коли так, то прирощення родових територій російської нації слід вважати справою справедливою, об'єктивною і неминучою”. Ось воно, „лагідне обличчя націонал-соціалістичного симбіозу”. Ось який „союзничок” у колишнього спікера парламенту України.

Є в тексті Рогозіна й такі сентенції, які, на перший погляд, мали би різнити його з нашим правовірним соціалістом-атеїстом. Мороз не вірить в Бога і активно поборює націоналізм (звичайно український). Рогозін же пропагує православ'я (звісно московське) і позиціонує себе як російський націоналіст. Щоправда „оскільки ворожа преса добре постаралась демонізувати саме слово „націоналізм”, перетворивши його в синонім „розпалювання міжнаціональної ворожнечі” і в пугало для легковірних обивателів, російським патріотам не варто вpirатися в слова. Для нас важливіша суть явища, а не його оболонка.” І тому Рогозін рекомендує своїм прихильникам і послідовникам маскуватися під патріотів, водночас наголошуючи, що „неможливо бути патріотом, не будучи націоналістом, неможливо бути націоналістом, не люблячи свою Батьківщину”.

Немає сумніву, що якби в нормальній державі політик уклав угоду про співпрацю з політичною силою, яка заперечує її існування і своєю головною задачею ставить її поглинення, то, як мінімум, він би перестав бути політиком, а як правило, „мотав би срок”. Проте в Україні на такі речі чомусь дивляться крізь пальці. Офіційно діють КПУ, ПСПУ, СПУ, „Союз”, та ще з десятків партій і партійок, які „в гробу” бачили Україну і її самостійність.

„Не так важливо, коли ми прийдемо до влади, головне, щоби ми прийшли назавжди”, - резюмує Рогозін. Напевно ж, розраховує на підтримку своїх марень і від вірних соратників - „наших” соціалістів. Виглядає, що і не безпідставно. Чи дозволимо?

БЕЗ МАСКИ І МАКІЯЖУ

Газета "Рада робітничих депутатів" (№ 1, серпень - вересень 2002 р.) опублікувала програмову статтю під назвою "Чого хочуть комуністи-революціонери України". Це російськомовне видання з українською назвою рясніє закликами до війни, розчленування України, відновлення ССРСР, репресій, розстрілів і депортацій.

На знакове питання "Хто винен?" комуністи дають однозначну відповідь: незалежність, демократи, націоналісти, зрештою, всі, хто не з ними. На сакраментальне питання "Що робити?" відповідь така (цитую в перекладі на українську): "По-перше, закликати до таємного об'єднання членів КПУ, ВСР, Спілки Радянських Офіцерів, КПРС та інших лівих сил навколо підготовки повстання і створення Рад робітничих, селянських і солдатських депутатів - органів дійсно народної влади, альтернативних буржуйським парламентам.

По-друге, приступити до термінового створення бойових дружин. До складу цих дружин мають входити колишні солдати і офіцери, здатні тримати в руках зброю, які знають дисципліну і військову справу. Здійснити розвідку і збір інформації про місцезнаходження складів зі зброєю, складів НЗ, автобаз.

По-третє, негайно почати розгортання широкої пропаганди й агітації за повстання, закликаючи простий народ до активної участі в створенні бойових дружин і в забезпеченні їх медикаментами і продовольством.

По-четверте, не боятися кримінальної відповідальності й бути готовим до неминучих жертв на цьому шляху. Коли переможе трудовий народ (читай комуністи. - Ред.) - розстрілювати своїх катів робітники будуть безжалісно..."

Все по-ленінському просто і відверто.

Оприлюднена і тактика комуністів - революціонерів щодо заходів опозиції: "Задача чесних комуністів - перехопити ініціативу у буржуазії і після дострокової відставки президента рухати "демократичний переворот" у напрямку соціалістичної революції". Це означає, що комуністи-революціонери України мають використати кризу верхів і незадоволення низів "для організації переможного повстання".

Слід зазначити, що газета ця офіційно зареєстрована. Де? Звісно ж, у Москві! Там і друкується, туди ж пропонується слати і поштові перекази для підтримки видання...

Наскільки відповідає зміст газети Конституції України мали би розібратися відповідні органи, зокрема СБУ, МВС, прокуратура, але чи будуть зроблені відповідні висновки?

ХТО І ПЕРЕД КИМ МАЄ КАЯТИСЬ?

Спонукали написати цю статтю мене безцеремонні закиди на адресу українських повстанців з боку представників комуністичної партії в ефірі „5 каналу”. Зокрема П.Цибенка в дискусії з Олегом Тягнибоком та Ю.Соломатіна в бесіді з Ігорем Юхновським. Перший звинувачував УПА в злочинах проти українського народу і покликався на матеріали Нюрнберзького процесу, другий спочатку зовсім заперечував факт голодомору, а потім з табуреточною простотою

„аргументував” цю трагедію українського народу „класовою боротьбою”, і „диктатурою пролетаріату”.

Намагаючись стримувати емоції (як це не важко), спробую мовою документів і наведенням доконаних фактів дати матеріал до роздумів і аргументи до дискусій нашим читачам, водночас твердо будучи переконаним, що доводити щось діячам типу згаданих вище комуністів безсенсово. Як лікар не дискутує з гангреною, так і з ними треба поступати по іншому...

Ще в часи національно-визвольної боротьби за українську державність більшовиками для придушення опору українців були створені каральні загони та концтабори. Отже, не лукавив „вождь німецьких соціалістів” (аналогія з „вождем світового пролетаріату”) А.Гітлер, коли відверто признавався, що багато чому навчився від Леніна та його партії.

Саме для радянських каральних загонів була затверджена і запущена в дію спеціальна інструкція від 20 квітня 1920 року, витяги з якої пропоную увазі читачів:

33). *...надлежит брать заложников из кулаков и из числа лиц влиятельных или подозрительных по соучастию или сочувствию бандам и повстанцам.*

34). *Заложники должны быть препровождены в Особые Отделы или Отделения ближайших воинских частей или учреждений ЧК.*

35). *Населению объявляется, что в случае ухода местного населения в бандитские шайки или участие в восстаниях или же иных враждебных действий против оперирующих в данной местности или пункте воинских частей, их начальников, учреждений и агентов Советской власти, заложники будут расстреливаемы. (...)*

38). *В случае явно выраженной враждебности населения, укрывательства или полной невыдачи бандитов и повстанцев на данное население может быть наложена та или иная кара.*

39). *Таковыми карами могут быть:*

а). *контрибуция продуктами продовольствия,*

б). *денежная.*

в). *производство выселения и изъятия семейств главарей и зачинщиков восстания, конфискация все их имущество, передавая его бедноте.*

г). *обстрел селения.*

д). *его полное уничтожение.*

Подписи: Председ. Совнаркома Украины: Раковский

Командюгзапад: Егоров

Член Реввоенсов. Югзапфронта: Берзин

Начтыла фронта: Эйдеман

Начюгзап: Петин”.

(ДАСО. Ф. Р-98. – Оп. 2. – Спр. 56. – арк. 229.)

Прошу звернути увагу на виділені мною терміни. Чи не нагадують вони терміни і методи, якими користувалися вже інші загарбники, дещо пізніше? Мова документу та прізвища під ним також красномовно свідчать про чужоземне походження „визволителів” України від збіжжя та автохтонного населення.

Про акції одного такого карального загону під командуванням Азарова на хуторі Панщина в Глухівських лісах свідчить документ, уривок з якого наводжу:

“Всі жінки і діти були заарештовані і відправлені у Глухів в концентраційний табір, майно конфісковане, а хутір спалено дотла”.

Як зазначає краєзнавець Геннадій Іванущенко, цікавим є те, що вилучення продовольства в населення названо “контрибуцією”. “Словарь иностранных слов” подає таке тлумачення цього терміну:

1) послевоенные принудительные платежи, взимаемые с побежденного государства государствами-победителями,

2) принудительные денежные и натуральные поборы с населения, производимые во время войны чужеземными войсками на захваченной ими территории („Словарь иностранных слов. Москва, 1986. – С.250).

Отже, більшовики, по-суті самі визнають, що вони є окупантами, а населення з його матеріальними цінностями розглядають як невільників, в яких можна будь-що безкарно відібрати.

Попередній документ однозначно буде серед матеріалів звинувачення на „Нюрнберзі-2”. Що ж стосується матеріалів Нюрнберзького процесу №1, то в томі ХХХІХ на 265 сторінці надруковано німецький документ під знаком „Документ 014 – СРСР”, який пред’явили суддям радянські офіцери Кузьмін і Кудрявцев, і уривок з якого пропоную вашій увазі:

„Наказ айнзацкоманди С 15 своїм фронтовим частинам 25 листопада 1941 року: „Всіх функціонерів українського руху під проводом Бандери слід знищувати з огляду на те, що вони підготовляють (збройне) повстання”.

Президент пропонує далі вивчати й досліджувати історію ОУН і УПА. Абсолютно вірно. Досліджувати й вивчати треба. От тільки не слід розраховувати, що ці дослідження спонукають тих, для кого не лише ОУН, але й сама Українська Держава, за яку боролися і гинули націоналісти, як більшо в оці, переглянути свої позиції. Цього не буде. „Тут не допоможе ні правна регула, ні сльози жалібні, ні розумні слова”. Цинізму антиукраїнських сил немає меж і в цьому вже кожен мав можливість неодноразово пересвідчитись. Слід переходити з позицій виправдовувань, пояснень і оборони до рішучого наступу.

І завершу, як і почав, враженнями від ще одного телевиступу, цього разу „московського гостя” К.Затуліна, який, хоч і не бажаний в Україні, тобто оголошений „персоною нон-грата”, проте з екрану телевізора на каналі „НТН” вальжно повчав українців, „як нам облаштувати країну”. Серед іншого, він сказав приблизно таке. „Я розумію і визнаю тих, хто воював за незалежність України. Але їх було надзвичайно мало. Ми пролили за Крим кров сотень тисяч співвітчизників. Вам же незалежність впала з неба. І ви хочете „на халяву” мати незалежну соборну державу? Не вийде”.

Задумайтесь над цими словами.

СВИНСТВО ЗАМІСТЬ СОВІСТІ

І знову недобросовісні політикани намагаються розпалити міжнаціональну ворожнечу. За принципом „коли немає проблеми треба її створити” діють в унісон здавалось би на перший погляд різні чинники. Глибоке обурення викликав коментар Департаменту інформації та преси МЗС РФ щодо так званих „утисків” російської мови в Україні. Достойної відповіді Москва так і не отримала, а отже слід очікувати нового витка ескалації, благо є грузинський досвід, проте там

вираховували „братсько-терористичну” місію російських шпигунів і дали одкоша. Ми ж можемо догратися. Але вже навіть не обурення, а огиду викликає черговий філіппік „професора” з закликом надати російській статус державної та звинуваченням націоналістів у всіх можливих гріхах.

Для нас очевидно, звідки ростуть ноги і чому вони так смердять, але має ж бути якась межа. З нагоди вшанування пам'яті жертв німецького соціалізму Янукович ні сіло ні впало видав тезу про необхідність русифікації та небезпеки „популістських загравань з націоналістами”. Як кажуть на Галичині, „А най би тебе шляк трафив!” Таж від рук німецьких соціалістів загинули тисячі членів ОУН, в тому ж Бабиному Яру покоїться прах членів Організації Олени Теліги, Івана Ірлявського, Івана Рогача, Михайла Теліги і багатьох інших.

Не плекаю аніяких ілюзій щодо освітнього рівня нашого „дона”, але нехай не поліниться підняти гузницю і бодай переглянути не „краткій курс”, а хоча би шкільні підручники з історії, якщо вже обійняв таку посаду. Отже, для найбільш „обдарованих” нагадую, що від рук гітлерівських національних соціалістів загинули в боротьбі члени ОУН Микола Лемик, Іван Климів, Сергій Шерстюк, Олег Ольжич, Ганна Максимець, Дмитро Мирон, Семен Сапун, Василь, Богдан і Олекса Бандери, Михайло Пронченко і несть їм числа. Концтабірні числа на руках провідних діячів ОУН Степана Ленкавського, Ярослава Стецька, Степана Бандери, Петра Мірчука, Леоніда Полтави, Миколи Климишина, Володимира Леника, Степана Петелицького, Богдана Качура, Омеляна Коваля і тисяч інших націоналістів красномовніше свідчать про „коляборацію”, ніж верески різних вітренчих з їхніми фашистськими покровителями дугіними. Уроки історії слід засвоювати. Ми знаємо, до чого довело популістське загравання московських комуністів з німецькими соціалістами, подивимось, до чого доведе популістське загравання Януковича з соціалістами „українськими”.

А щодо „двомовності”, то скільки можна спекулювати на цій темі. Починайте з „двомовності” в Донецьку, Одесі, Луганську, Харкові, Криму, Миколаєві, зробіть так, щоб там звучало дві мови, хоча би 50 на 50. Похваліться успіхами. Навчіть двох мов своє найближче оточення, Азарова, Ківалова, Ключова та інших добкіних.

Але немає сенсу апелювати до совісті тих, у кого замість неї давно якесь свинство виросло. Немає надії й на опір з боку „демократичних” партій, одні з яких, перебуваючи в стані „ломки” в передчутті довгожданої „ширки” не сміють і слова сказати, а іншим просто „по барабану”. Проте є ще терпеливий, але не до безмежності, український народ. Що це означає? Одне з трьох. Або „червоно-блакитні” вже не бандити, або „помаранчеві” такі самі, або те – що нам це скоро набридне. І тоді нація скаже своє вагоме і рішуче „ДОСИТЬ!”, підкріплене відповідними аргументами.

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ „ПРОГРЕСИВНОГО” СОЦІАЛІЗМУ КОРИЧНЕВЕ

*„За намі Россія!”
Л.Кайоткіна,
лідер Донецького обкому ПСПУ.
"Україна - это даже не государство"
В. Путін*

Інакше як цинічним і брутальним викликом українській спільноті не можна вважати своєрідне „відзначення” 145 річчя з дня смерті Тараса Григоровича Шевченка газетою „Русская правда”. Цей рупор так званої „Народної опозиції” Н. Вітренко вирішив „просвітлити” читачів і подати „неспотворений образ” „українського виршеплета” і „батька мазепинського движенья” – Тараса Шевченка.

В 11-му числі це видання помістило писанину якогось Іоанна Чернавїна під назвою „Тарас Шевченко та його релігійно-політичні ідеали”.

Гидко переказувати зміст цього пасквіля, нижче гідності полемізувати з негідниками. Немає питань і до авторів чи видавців такої „продукції”, є конкретні питання до Прокуратури, СБУ, МВС... Лише щоби читачі мали уявлення про що йдеться, наведу уривок з тексту мовою оригіналу: „...Имя его стало штандартом изменников. Оно треплется на древке разбойничьего знамени. Бандиты, с погромом идущие на Отечество, Иуда, продающий своего Христа австрийским легионам и римскому престолу, Каин, оттачивающий нож на брата, - они укрываются за именем Шевченко, как за бруствером. Они вырезали на своих щитах его стихотворные призывы и проклятия. Они вот уже не одно десятилетие, с его идейной помощью, подкапывают корни огромного Российского дуба... Мы останавливаемся с изумлением перед фигурой человека, обagrившего свою мысль братской кровью родного народа, опорочившего свою душу бессмысленным угождением вкусам неверующих и прелюбодеев. Шевченко – не наш...”

Єдине, з чим не можна не погодитись, то це з тим, що Шевченко дійсно НЕ ВАШ. Не ваш, товариші Вітренко, Марченко, Баулін, Симоненко, Шестаков, Кауров, не ваших щедрих спонсорів та опікунів, хто з піною на вустах намагається очорнити все світле в нашій історії, наввипередки намагаючись якнайбільше прислужитись „московському князю”.

До речі, господар-ляльковод навіть не ховається за лаштунки: в цьому ж виданні опубліковано коментар директора так званого Інституту країн СНД, депутата російської держдуми Костянтина Затуліна щодо українських виборів, в якому той відверто стверджує про підтримку Москвою на виборах до Верховної Ради України партій і блоків, які виступають за надання російській мові статусу державної, а зокрема блоку Наталії Вітренко, Партії Регіонів, КПУ. Відповідно не варто й дивуватися, звідки „пролетарсько-православний” блок дістав грубі гроші на далеко не дешеву передвиборчу кампанію. „П’ята колона” щедро фінансувалася і, судячи з розмахів антиукраїнської істерії, розгорнутої в південних та східних регіонах України, фінансується й досі.

Перегортаючи сторінки пропагандистських листків „Народної опозиції”, привертає увагу риторика, яка їх заповнює. Прогресивних соціалістів мало

переймає соціалізм. Де хоча би натяк на турботу про соціальний захист знедолених в так званих „чотирьох вимогах” Вітренко: єдиний економічний простір, недопущення вступу України в НАТО, державний статус російської мови, підтримка московського православ'я? Головним гаслом стає відверта українофобія, люта ненависть до всього українського. Вони взагалі вважають, що такої нації не було, немає і бути не повинно, а українська державність, це помилка історії, яка буде виправлена. За це й змагаються.

І смішно, і гидко переглядати світлини лідерки цієї „соціалістичної” зграї, коли вона цілує ікону чи присягає на хресті. (Цікаво, чи цілувала вже вона „святий лик” Миколи II „Кривавого”, „зверски замученого безбожниками”, чи це ще попереду?) Фарс і фальш. Щира вона, коли топче український прапор, паплюжить нашу державу та її керівництво, обстріхує борців за волю нації, закликає до розколу України. Думаючи, що для неї це мине безкарно, як минало до цього.

Утім... Напевно це таки соціалізм... Тільки не „прогресивний”. Націонал-соціалізм. Російський. З усіма витікаючими звідси наслідками.

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ НА ЗДОРОВУ

Таке враження складається після ознайомлення з текстом звернення ПСПУ до Верховної ради під промовистим заголовком „Про недопущення реабілітації в Україні гітлерівських нацистських організацій та їх посібників”. Від назви тексту аж мурашки по шкірі. Невже в Україні хтось заїкнувся про реабілітацію німецької націонал-соціалістичної робітничої партії чи її бойових загонів, на кшталт СА чи СС, а може хтось подав у ВР законопроект про визнання РОА на чолі з сталінським улюбленцем генералом ЧА Власовим? А можливо, йдеться про тих, хто підписував пакт Молотова і Ріббентропа, хто спільно з „партайгеноссе” ділив Європу і розпалював Другу світову війну, спільними парадами дефілював з гітлерівцями у Бресті в 1939р., хто підготовував нацистську Німеччину аж до червня 1941?

Виявляється, ні. „Полум'яна Наташа” затягнула стару шарманку. Вона протестує проти визнання тих, хто захищав український народ і боровся на своїй землі проти всіх окупантів за Самостійну Україну. Вона боїться визнання ОУН-УПА.

Не варто переказувати зміст „звернення”, яке рясніє комуністичними штампами, відвертою брехнею і цинічними наклепами, безпідставними звинуваченнями та банальними підтасовками, на зразок притягування за вуха до питання визнання ОУН-УПА матеріалів Всесвітньої конференції по боротьбі з расизмом, расовою дискримінацією, ксенофобією з 2001 року. Матеріали цієї конференції, а зокрема її 84 пункт, безпосередньо стосується не визвольнотворчої ідеології та патріотичної діяльності українських націоналістів, а швидше антинародної ідеології та злочинної діяльності чорносотенних імпершовіністичних організацій, на зразок „євразійців”, членом ради яких є й сама Наталія Вітренко та її „вождя” Александра Дугіна з його апологетикою „імперської місії Москви”, „континентальної Євразії”, „тамплієрів пролетаріату” та „консервативної революції”. Втім, після останніх подій в РФ, пов'язаних з депортацією та переслідуванням грузинів та представників інших нацменшин саме

за „расовою, національною та релігійною ознаками” і сам Уряд РФ та В.В.Путін мав би підпадати під відповідні санкції.

Зовсім втративши не те що рештки совісті, а навіть здорового глузду, автори звернення „нічтоже сумяжися” заявляють, що від рук українських націоналістів загинуло 1,5 мільйонів євреїв, 1 млн. українців, до півмільйона поляків. (Цікаво, а що тоді німці на Україні робили, адже виходячи з таких масштабних цифр та обмеженого терену і часу дії УПА, там навіть жаб не мало би лишитися). Навіть дивно, чому не згадано про те, що нібито „члени ОУН на сніданок споживали виключно кров російських немовлят”, а після півночі перетворювались у вампірів і літали на німецьких мітлах?

Лише один витяг з тексту заслуговує на пильну увагу і спонукає не просто задуматись, але й безпосередньо діяти. Це уривок з матеріалів „Нюрнберзького процесу” (т.7. стор. 312-313). в якому йдеться про визнання злочинами проти людства „вбивства, знищення, поневолення, виселення та інші жорстокості, здійснені по відношенню до цивільного населення до чи під час війни, або переслідування з політичних, расових чи релігійних мотивів з метою здійснення чи в зв'язку злюбим злочином, підлягаючим юрисдикції Трибуналу, незалежно від того, чи являлись ці дії порушенням внутрішнього права країни, де вони були здійснені, чи ні”.

Голодомор, Биківня, Катинь, УГКЦ, УАПЦ, Дем`янів Лаз, Вінниця, Чортків, Умань, Луцьк, НКВД, КПСС, Сибір, Соловки, Сандормох, ГУЛаг...

„І буде суд, і буде кара!”

НАШІ "АНТИ"ФАШІ

*"Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом "суверенного государства" тождественно нанесению чудовищного удара по геополитической безопасности России, равнозначно вторжению на ее территорию. Дальнейшее существование Украины недопустимо."
А. Дугин "Основы геополитики"*

Хто найголосніше кричить "Тримай злодія!" знає навіть дитина. Звичайно це робить сам злодій, намагаючись відволікти від себе увагу. В достовірності і актуальності цієї прикмети вкотре переконалися після скандальної московської прес-конференції "антифашистів" Дугіна, Заріфулліна і Вітренко, які задекларували "створення євразійського антифашистського фронту", покликаною "протистояти загрози фашизації України".

Поексплуатувавши "бренди" соціалізму, православного фундаменталізму, панслов`янізму, та інших "ізмів", лідери ПСПУ жваво осіддали "антифашистського" коника, спорядженого в Москві, і спрямували свій "праведний гнів" на Президента України та керівника СБУ Валентина Наливайченка.

"СБУ поширює завідомо брехливу і наклепницьку інформацію про антифашистські політичні партії та організації", - стверджують очільники ПСПУ, у своєму цинічному зверненні до Президента вимагаючи серед іншого "відмінити незаконну заборону діяльності на території України антифашистських організацій,

в тому числі ЄСМ, "Прорив", "Донецька республіка", "припинити переслідування членів антифашистських організацій", скасувати заборону на в'їзд до України Дугіна і Заріфулліна, таких "білих і пухнастих". Насправді ж з цього "білого пуху" вже давно пробиваються коричневі ріжки звичайного фашизму. Щоб не бути голослівним, наведу кілька цитат з програмового твору "відомого політолога і філософа" (за словами його апологета і захисника Наталії Вітренко), лідера міжнародного євразійського руху (до керівництва якого входить і "наша Наташа") Олександра Дугіна "Консервативна Революція".

"Поразка країн Осі в Світовій війні була не стільки поразкою тих чи інших держав, тих чи інших народів. Удар був нанесений в першу чергу по ідеології, по певній системі цінностей і інтелектуальних принципів, котрі були осуджені переможцями як "злочинні". ...Все, навіть віддалено нагадуюче Третій Шлях і Консервативну Революцію, було випалене гартованим залізом під приводом тотальної і універсальної "денацифікації", проведеної на планетарному рівні. Нюрнберзький процес - це перше і унікальне судилище в історії..." (Александр Дугин "Консервативная Революция" Москва, "Арктогея", 1994, стор.25-26). Так і хочеться запитати в Наталії Михайлівни, все ж "трибунал", чи таки "судилище"?

Ну а як "євразійські антифашисти" оцінюють такий пассаж свого лідера, за власним визначенням, "духовного і етнічного нащадка євразійського імперіобудівника Чингісхана"? "...В рамках націонал-соціалістичного режиму існував деякий інтелектуальний оазис, в якому концепції Консервативної Революції продовжували розвиватися і досліджуватися без ніяких змін і викривлень... Ми маємо на увазі організацію Ваффен - СС... СС відновлювало певні сторони середньовічного духовного лицарського Ордену, з типовими ідеалами переборення плоті, нестяжательства, дисципліни, медитативної практики" (там само, стор.25). Ось виявляється хто є ідеалом для наших "антифашистів", останніх "тамплієрів пролетаріату"!

Ідеолог "континентальної Євразійської імперії від Владивостока до Дубліна" (здається Гітлер в цих межах намагався побудувати III Рейх) Олександр Дугін бачить "в європейському націонал-революційному русі три аспекти - італійський фашизм і його етатизм, державність, відповідає тілу, німецький націонал-соціалізм з його апелюванням до нації - душі, а румунський гвардизм з його містичним православ'ям - духу" (там само, стор. 18).

Якщо і це для когось є ще непереконливим, то наступні одкровення Дугіна ні в кого не можуть викликати анінайменших сумнівів: "...націонал-соціалістична і фашистська революції, котрі також являлись центральними феноменами революційної реальності ХХ століття, теж мали яскраво виражений "робочий", "пролетарський" характер, що знайшло своє відображення навіть в назві NSDAP, Націонал-соціалістична *Робітнича* (курсив наш - О.Д.) Партія Німеччини. Комунізм і фашизм були останнім історичним словом Революції, її синтетичним, найбільш глобальним втіленням, її апофеозом" (там само, стор.340).

Подібних цитат у новітніх "антифашистів" можна назбирати не на одну статтю, погортавши сторінки журналу Дугіна "Елементи", його праці "Основи геополітики" та інших творинь, але чи потрібно це? І так все зрозуміло.

"Що ж, Росія завжди буде Росією. Запах сірки в колах тамтешніх інтелектуалів є постійним і не вивірюється", - підводить ризику під сатанинськими "шедеврами" Дугіна український філософ Андрій Поцілуйко. Важко не погодитися.

Проте покровитель ПСПУ Дугін є "спеціалістом" не лише в історії, він запросто видає "на гора" чергові проекти "нового євразійського світопорядку" і рецепти його встановлення. 10 серпня в ефірі московської радіостанції "Ехо Москви" він заявив наступне: "Ми, користуючись цим приводом, територіальної цілісності, зміцнювали свої інтереси, користуючись приводом сепаратистського небажання осетинів та абхазів жити на території Грузії і жити з нами, на нашій території в рамках єдиної держави, ми підтримуємо їх. Висновок абсолютно простий: свій і не свої, а все інше неважливо. І так само нам належить діяти в Україні".

"Ми будемо змушені проігнорувати територіальну цілісність України", - попереджає Дугін, а на запитання ведучого, де ж є межа російських інтересів, з безпосередньою прямою і відвертістю відповідає, - "там, де зупинять".

Без облудного камуфляжу і лицедійських масок Дугін чітко визнав, що "слов'янська єдність", "інтернаціональний обов'язок", "захист співвітчизників", "православна спільнота", "визволення трудящих" і всі інші подібні нісенітниці Москва тільки використовує для агресивного поширення власних впливів, і що апетити "московського ведмеда" не можуть обмежити ніякі приписи, закони, моральні чи юридичні норми, а лише сила і ще раз сила: "доки не зупинять".

Чергові "одкровення" цього одіозного діяча нещодавно розмістив Інтернет ресурс ПСПУ. Пропонуючи нашим читачам окремі "перли" "потужних роздумів" Олександра Гелійовича, усвідомлюємо, що навіть сліпому стає зовсім зрозуміло, чому Вітренко так агресивно захищає свого "старшого брата", проте утримуємося від коментарів. Що тут коментувати...

"Якщо ми навчимося грати в симетричну політику - тоді нам просто ціни не буде. Росія просто легко забере все те, що, так би мовити, агенти впливу, її вороги, за це останнє десятиріччя відібрали. Україну вже точно слід прибрати до рук: не вся, але більша її частина належить нам. Точніше, тим росіянам, малоросам, котрі там живуть, а вже ніяк не американцям: ці - зовсім зайві. ...Я вважаю, що слід зробити російську мову другою, а краще - першою на Україні".

Прикметно, що у роздумах, кому ж належить Україна, про власне українців Дугін якось не згадав. Не помітив таких...

Висвітлив автор і механізми, за допомогою яких найпростіше буде здійснити процес "прибирання до рук" нашої Батьківщини. Схема проста, як табуретка.

"Лише нам не слід випускати з рук ініціативу: зараз нам необхідно різко підтримати Наталію Михайлівну Вітренко. Нашу східну євразійську пасіонарію.

Мені здається, ми повинні, навпаки, модернізувати Партію регіонів, прибрати цей мішок з грошима в обличчі Януковича і рухати якихось більш адекватних людей. А якщо вони ще опиратимуться - я думаю, заблокувати Партію регіонів: просто зруйнувати її. Вона, взагалі, працювала на наші інтереси, але дуже неадекватно і дуже погано. Необхідно швидко створити нову політичну коаліцію, при тому, я вважаю, що явний її лідер - Вітренко, яку штучно витіснили з парламенту і штучно стримують. Нам слід допомагати Наталі Михайлівні за повною програмою".

Ось так просто і безпосередньо Дугін "створює і розвалює" в Україні партії і коаліції, так щиро визнає хто і чий інтереси тут обслуговує. А державна братія "мовчить собі, витріщивши очі". Може, так і треба?.. Чи все ж таки кордони України стануть тією межею, "де зупинять"?

P.S. "Маски скинуто. Ми вступили у війну. Тепер країна має воювати не лише назовні, але і всередині, з п'ятою колоною. Ліберали-західники, працівники різноманітних фондів мають бути зараз інтерновані. На війні як на війні. Якщо до 8 серпня ці люди ще мали право на свою точку зору, то сьогодні вони мають лише одне право: бути ізольованими і врятованими від неминучої розплати, оскільки, я вважаю, патріоти в цій ситуації не будуть сидіти, склавши руки. Приходить час патріота, час помсти за ті приниження, які ми терпіли більше десяти років від цих громадян. Думаю, що певні особливо активні грузинські діячі в Росії мають бути підданими такій самій участі, як представники тієї країни, з якою ми воюємо."

(З інтерв'ю Олександра Дугіна інформаційній агенції "Росбалт")

„ШЕВЧЕНКОЗНАВСТВО” ВІД АЗАРОВА

*Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане, - будяки
Та кропива – а більш нічого
Не виросте над вашим трупом.
І стане купою на купі
Смердячій гній,
І все те все
Потроху вітер рознесе.
Тарас Шевченко*

Спекулювати чинами і творчістю тих, до кого не маєш анінайменшого відношення, стає сьогодні на диво популярним. Особливо часто любляють посилатися на тих, хто є незаперечним авторитетом, як правило за браком авторитету власного. Але деколи це переходить всі допустимі межі. Як яскравий приклад наведу уривки з виступу свіжоспеченого віце-прем'єра Ніколая Азарова у Верховній Раді України: «...Тарас Шевченко, вообщє-то говоря, большую часть жизни прожил в России и был русскоговорящим человеком. Он написал свои дневники на русском языке и большую часть прозы написал тоже на русском языке. Так вы хотите исключить его из нашей общей, самой великой в мире культуры?!... А мы хотим воспользоваться плодами, я еще раз подчеркиваю, самой великой в мире культуры, она у нас с вами общая».

Щодо «найбільшої в світі культури» і «найвищий в світі народ», то тут Азаров не оригінальний, згадаймо хоча би тост «вождя всіх народів» Сталіна 24 травня 1945 року за «найвидатнішу націю з усіх націй, які входять до Радянського Союзу», а вже про маячню «біснுவатого» та його послідовників і згадувати не хочеться. І ось до цієї «веселої компанії» долучився вагомий голос новітнього «шевченкознавця». Втім, Сталіна він навіть обійшов, адже той визначав росіян як най...най...най... на теренах всього лише ССРСР, а товариш-господін Азаров, «нічтоже сумяшися», возвеличив її, за словами одного кіногероя, «в світовому масштабі». Ну та де там якомусь недовченому попику з глухого грузинського краю до члена-кореспондента Національної академії наук України, доктора геолого-

мінералогічних наук, заслуженого економіста України і т.д., і т.п. Напевно не варто буде дивуватися, коли незабаром до грона поважних титулів та звань, Азаров додасть ще й посаду голови Шевченківського комітету, або хоча би «Просвіти» ім. Тараса Шевченка... Чи не засиділись на своїх місцях їх нинішні керівники, якщо в нас не перевелися такі «шевченкознавці» як Азаров?

Не вважаю за доцільне вступати в полеміку з «глибоко інтелектуальним» апологетом «найвищої в світі культури». Добру відповідь дав йому Сергій Грабовський («Свобода» № 26 від 18 липня). Ми ж надамо слово Тарасу Шевченку. Ось що, наприклад, він писав у листах до брата Микити.

«...будь-ласка, напиши до мене так, як я до тебе пишу, не по-московському, а по-нашому.

Бо москалі чужі люди,
Тяжко з ними жити;
Немає з ким поплакати,
Ні поговорити.

Так нехай же я через папір почую рідне слово, нехай хоч раз поплачу веселими сльозами... Ще раз прошу, напиши мені письмо, та по-своєму, будь ласка, а не по-московському...»

«Скажи Іванові Федьорці, нехай він до мене напише письмо окреме – та тільки не по-московському, а то і читать не буду – кланяйся йому». Таких цитат можна наводити сотні і сотні, але не маючи можливості їх навести в короткій статті, сподіваюся, що для зацікавлених це буде приводом звернутися до творчості самого Кобзаря та до публікацій тих літературознавців, котрі дійсно вивчали, аналізували та пропагували його творчість і життєвий шлях, наприклад доктора Дмитра Донцова.

Дійсно, незаперечним є факт, що значну частину життя Шевченко прожив у Московії-Росії, а якщо вважати Росією і холодні степи Казахстану, то можливо навіть більшу частину, якщо ж вважати Росією тодішню Російську імперію – весь вік. То що, тепер залишається подякувати «мудрим провідникам найкращого народу», його «царям і псарям», за те, що «милостиво і наполегливо» дали можливість долучитися Тарасові (та й не тільки йому, згадаймо Калнишевського, Грабовського, Сороку, Красівського, Стуса і тисячі інших) до «найвищої в світі культури»?

«Схаменіться, недолюдки!», - відповімо закликком Шевченка. Не юродствуйте, лукаві! Як насправді ставилися колись і ставляться нині до Шевченка та до України «уберменші» від «найвищої в світі» яскраво ілюструє позиція Віссаріона Белінського, Іоана Чернав'їна та сучасних «єдинонеділимщиків» (Див. «Шлях Перемоги» № 24 за 14 червня 2006 р.). А щодо позиції «регіоналів», то варто нагадати, як голосувала ця фракція, проваливши постанову про відзначення 190-х роковин з дня народження Тараса Шевченка в 2004 році? Слова брехливі, лиш дії правдиві, і за дії оціниться й воздасться.

ДОЛАЮЧИ КОМУНІСТИЧНУ СПАДЩИНУ

"В Україні ніхто не проводив декомунізації, тому Україна стоїть на порозі рекомунізації, рекомунізації навіть не з ідейним демагогічним камуфляжем, а у мафіозному виконанні... Рекомунізація України - це не панування національного комунізму (соціалізму), а панування російського комунізму з поступовим відновленням усіх типових явищ імперії", - пророчо перестерігав ще в 1994 році професор Ярослав Дашкевич.

Вже майже двадцять років в нас перманентно говорять про потребу заборони комуністичної партії та доцільність суду над комуністичною практикою та теорією. Регулярно проводяться різноманітні конференції, "круглі столи", публікуються відповідні звернення і заяви, останнім часом видаються навіть деякі Укази і Розпорядження, спрямовані на усунення топоніміки комуністичного режиму, проте суттєвих зрушень ще немає. Чому так сталося і в чому ж глибинна небезпека комуністичної спадщини для українців як нації і України як держави?

Відповівши на це запитання, ми не лише зрозуміємо причини сучасного стану нашого суспільства, але й зможемо усвідомити та здійснити шляхи виходу з затяжної кризи.

Комунізм був штучно накинута Україні силою чужих штиків та засобами масового терору, оскільки, за влучним висловом Степана Бандери, він "цілком чужий духові української нації". Комунізм має конкретне джерело і конкретне походження, тому марно надіятись, що він "зникне як роса на сонці", без організованих зусиль влади та українського суспільства. Про глибинне власне російське коріння більшовизму писали видатні дослідники та знавці цього "явища": Євген Маланюк, Дмитро Донцов, Микола Бердяєв, Павло Штепа, Юрій Бойко, Степан Ленкавський та інші, тому детально зупинятися на цьому не будемо.

"Таж "комуністична спадщина" - це і заводи, фабрики, інститути...", - єхидно закинуть "ностальгуючі". Зовсім ні! Цю спадщину залишили нам трудові руки та світлі голови наших таки предків - українців, які сьогодні стали добривом для рідної землі, або нидіють на злиденну пенсію, на відміну від жируючих "особливих", "персональних пенсіонерів".

Скажений вереск підняли комуністичні апологети з приводу демонтажу пам'ятних знаків лідерам комуністичної системи. "Ні! Війні з пам'ятниками!", "Це наша історія!", волають вони, підшукуючи сумнівні "аргументи". "Поступать, на наш взгляд, таким варварским образом может, нецивилизованный человек, но не руководитель государства, стремящийся идти в культурную Европу. Ведь там до сих пор стоят разные памятники, в том числе и фашистам - Муссолини (в Италии), Франко (в Испании)" ("Киевский вестник" № 89).

Незручно навіть коментувати подібні "аргументи". Не знаю, чи стоять в культурній Європі пам'ятники фашистам, з якими автори цитованого тексту мимовільно порівнюють Леніна, але видається, що ні Муссоліні не йшов завойовувати Італію, ні Франко не організовував походи голодних "гегемонів революції" на Іспанію, нищачи її незалежність. Може тому й стоїть в культурній Європі пам'ятник генералу, що він врятував Батьківщину від червоної "інтернаціональної" чуми. Ну, а про те, як Ленін особисто стягував з постаменту фігуру імператора, як "цивілізовані" більшовики ставилися до пам'ятників, церков, культурних цінностей та творчої спадщини поневолених народів напевно не варто

й згадувати. І які "референдуми" проводились при перейменуванні вулиць і площ, чи й міст у різні "дзержинські", "октябрські", "стаханови", "кіровогради" та "тельманови"? А який термін давали за зберігання забороненої літератури?

Про засадничо злочинну сутність комуністичної ідеології написано вже багато, проте, нажаль, мало що з написаного доходить до свідомості наших співвітчизників, і то не лише з причин мінімальних накладів подібних видань. За роки свого панування комуністам значною мірою вдалося вивести "породу нових людей". Напевно знайшовши занадто радикальним чи недоцільним первісний ("нечаєвський") план винищення всіх жителів, віком понад 25 років, вони "пішли іншим шляхом", шляхом винищення найкращих, найсвідоміших, найбільш активних і непокірних. З іншого боку, методами тотального залякування, підтвердженого вагомими аргументами "червоного терору", голодоморів і репресіями, та всеохоплюючої зомбуючої пропаганди, вивели "советікуса", без Бога в душі і України в серці, з абсолютно атрофованими почуттями гідності, морально-етичних принципів, людських і національних цінностей. Виплодом червоних селекціонерів стала безвольна, покірنا, зневірена перелякана денационалізована істота.

Одночасно тотально знищувались і національні матеріальні цінності, цинічно фальсифікувалась історія, силоміць проводилась політика русифікації. Проте йшов і паралельний процес - місце владної верхівки зайняла вельможна каста партійних діячів, переважно неукраїнського походження, котрі з неабияким ентузіазмом взялися "Україну править".

З таким багажем ми і підійшли до 1991 року, коли Україна проголосила незалежність. Проте на чолі формально незалежної України й далі залишилася комуністична зграя, яка, скориставшись "демократичним" хаосом та власним досвідом, матеріальним набутком і зв'язками, намагалася закріпити владу, попутно грабуючи народне добро і невимовно швидко збагачуючись на фоні загального збідніння. І то не лише на центральному, але й на регіональному рівні. Рідко який голова колгоспу чи то районної, сільської ради перед тим не був "партапаратчиком".

Ми сьогодні маємо безліч формально різних політичних партій, але абсолютна більшість їхніх провідних діячів виповзли з червоного зміїного кубла. Очима і серцем звернені до Москви, прирослі до неї власною пуповиною і ментально, і політично, Україну вони далі розглядають як колонію і іншого очікувати марно.

Кожний господар прекрасно знає, що перш, ніж будувати нове, слід порозчищати уламки старого, перш, ніж вирощувати культуру, слід очистити поле від бур'янів та захистити від шкідників. Це аксіома, про яку ми забули, власне в нашому конкретному випадку "уламки", "бур'яни" і "шкідники" "якось" опинилися в ролі "господаря"...

"Демократизація суспільства може бути проведена до кінця лише після повного знищення всіх залишків та проявів комуністичної системи та усунення від важелів влади й економіки, а також із куліс громадсько-політичного життя всіх носіїв людиноненависницьких ідей. Тим більше, після перетворення політичних злочинців у кримінальних мафіозі", - наголошує Ярослав Дашкевич, який у своїй праці "Український нарід і комунізм" влучно визначив чотири фактори, які сприяють комуністичному мафіозному пануванню:

1. Підтримка неокомуністичних сил Росії, а там нині практично всі сили неокомуністичні, до того ж з виразним кбешним присмаком.

2. Поширення в Україні суспільно-політичних ідей, скерованих проти унітарної держави, що в сучасних умовах означає не багато, не мало як розшматування України. Маніпулюючи різноманітними Хартіями, правами нацменшин, історичними обставинами ("так історическі сложилося"), деклараціями і т.д., апелюючи до демократії і плюралізму. Варто зазначити, що в самій Росії будь який натяк на розширення прав регіонів чи корінних національностей (Інгушетія, Чечня, Дагестан, Татарстан, Якутія, Карелія...) "пресекається на корню".

3. Катастрофічна слабкість українських патріотичних чинників, керівники яких погрузли по вуха в дуже безпринципній боротьбі за керівництво. За словами Дашкевича, до цього призводить повна занедбаність організаційної та пропагандивної діяльності в масах.

4. Нерозуміння Заходом мети і ролі російського месіанізму та сутності російського комунізму, як жандарма Східної Європи і в перспективі цілого світу.

Очевидним і доконаним фактом є те, що комуністичні сили є прямою і безпосередньою експозитурою Кремля. Без політичної, інформаційної і матеріальної підтримки Москви в Україні вони не варті й ламаної копійки. Скинувши колись привабливі камуфляжі "оборонців трудового люду", "інтернаціоналістів", вони безсоромно, вже навіть не криючись, підтримують і проштовхують лише все російське: російську мову, російську церкву, російську політику.

"Комуністи не мають Батьківщини", - це гасло давно минулих днів. Воно у нас спрацьовує лише у випадку, коли йдеться про Україну. "Батьківщиною" для комуністичних сердець і кишень була і залишається Москва, при чому, без різниці, хто там "заправляє", Сталін, Брежнєв, Путін чи Медведєв. "Ми говоримо комунізм - розуміємо - Росія!"

Україна сьогодні не має вибору між радикальною декомунізацією (читай деколонізацією) і перманентною рекомунізацією (читай неокolonізацією). Ми ледве не стали великою могилою внаслідок комуністичного експерименту, тож кому, як не нам, стати його могильщиком.

"ЩИРІСТЬ" ТАБАЧНИКА: МІЖ БРУТАЛЬНІСТЮ І КРИМІНАЛОМ

Шедевром цинічності та лукавства можна вважати текст, який нещодавно з'явився в одіозному "Кіевском телеграфі" (№401) за підписом Дмитра Табачника. Стаття під інтригуючою назвою "Аннігіляція "національної ідеї" є стилістично, тематично і політично продовженням, чи швидше, своєрідною "смаковою приправою" до скандальновідомого "Утиного супа", опублікованого в тому ж виданні (№391) за тим же підписом.

Огідно і недоцільно переповідати той підлий бруд, в хамському стилі вивалений на голови читача, проте і залишати без належної уваги та відповідної реакції подібні опуси неприпустимо. Я не збираюся ні дискутувати, ні полемізувати з Табачником, ні тим більше виправдовуватися. Зверну лише увагу на декілька пасажів з тексту цього автора.

"Давайте згадаємо, що концепція створення незалежної української держави в межах кордонів колишньої УРСР першочергово базувалась на розумінні багатоетнічного характеру такого державного утворення", - закликає Табачник.

Починаємо згадувати... Яка концепція? Хто і де її складав? І який "багатоетнічний характер" має наша держава? Адже згідно з даними останнього перепису, кількість українців складає майже 80%, і говорити про "мультиетнічність" в нашій державі може лише невіглас або провокатор. Я не наважуся назвати професора Табачника невігласом, отже залишається... На підтвердження цієї думки свідчить і його твердження про те, що, зокрема в Російській імперії національні меншини намагалися кооптувати в загальнодержавну систему "не втручаючись в їх релігійні, мовні та культурні традиції". Навіть не знаю, як це прокоментувати. Думаю наші читачі знають історію і недоречно тут наводити промовисті і красномовні факти, які свідчать про діаметрально протилежне.

Проте професору-фальсифікатору мало таких своєрідних "історичних екскурсів". Він подібним чином "повправлявся" і на сучасному політичному полі. Ось як він наприклад окреслює два вирішальних фактори "помаранчевого перевороту": "по-перше бажання *закомплексованого плебсу, колишніх слуг* порахуватися по-справжньому з колишніми господарями, по-друге, неготовність тих верств суспільства, проти яких переворот був об'єктивно спрямований, захищати свій уряд". Зверніть увагу на виділені мною слова. Саме так Табачник назвав мільйони і мільйони українців, які протестували проти фальсифікації виборів, вийшли на площі і майдани за свою свободу і національну перспективу. Ідентифікувавши Україну, як "міні імперію", Табачник щедро роздає рецепти, як її "обустроити". Власне, рецепт простий. З одного боку, він пропонує лікувати "історично зумовлений комплекс неповноцінності, властивий населенню західних областей України". Цікаво, які "лікарі" і якої "спеціалізації", хірурги чи психіатри, лікують чи вже йвилікували скажімо Тараса Чорновола чи Ганну Герман. І з якою міною на обличчі пан Дмитро змушений тиснути руку цим та іншим "історично неповноцінним", "унтерменшам". Подібної стилістики та означень в опусі Табачника не бракує. Обізвавши Президента "щирим в своїй обмеженості", він вважає його уявлення про національну історію і культуру "печерними", а гуманітарну політику такою, "яка задовольняє містечкові інстинкти дрібнотравчатих політиків".

Своєрідним рефреном звучать перманентні залякування читача розколом країни, який може бути і за югославським сценарієм, галицькою русофобією, коли вже тепер в Україні "вводилися обмеження на російську друковану продукцію, заборону на фільми російською мовою" і тому подібними нісенітницями.

Проте, є в рецепті табачникового "супу", і "позитивна" складова. Він пропонує опозиціонерам радикалізуватися, прогножуючи появу нових лідерів і створення "партизанських загонів" в східних та південних регіонах. Адже, за словами "аристократа" Табачника, "сьогодні ідея розколу країни може стати найбільш адекватною відповіддю ідеї огаличання, а швидше, ожлоблення України". Так і уявляю хвацького Дмитра Володиморовича попереду партизанів-сепаратистів "с саблей на ліхом коні", поруч вірний ординарець Петька Сімоненко, а тили надійно прикриває "Наташка-пулемьотчица".

"Скажемо одразу - щирість потрясаюча, з розряду тих, що межує з нахабством і вже артистизмом для власного задоволення...", - писав з десятків років тому Анатолій Щербатюк в статті "Україна під ногами", навіяній книжкою Видріна і Табачника "Україна на порозі XXI століття: політичний аспект". Сучасний Табачник цю межу давно перейшов, і тепер його провокативна "щирість" межує між брутальністю і банальним криміналом.

До речі, цікаво прочитати, що і як писав у згаданій книзі в 1995 році той же Табачник про тодішнього свого "шефа". "Леонід Кучма - він той племінний вождь, головний воїн, який тепер сам буде наймати кравчуків і вказувати їм, яка ідеологія потрібна йому для управління підприємством - державою" (стор.23).

Власне, десь в останніх словах цієї цитати і прихована глибинна сутність всього єства "православного слов'янина" Табачника та йому подібних. Україну вони розглядають лише як територію під своїми ногами, такий собі кормоцех, корморозподільник, і сенс в тому, щоби викачувати і розподіляти "добробут" мали право лише вони. Ну а українці, якщо такі є, для них не більше, як дешева робоча сила, тобто "закомплексований плебс, колишні слуги", яких слід "поставити на своє місце". І донецькі шахтарі, одеські портовики чи дніпропетровські металурги не меншою мірою, ніж галицькі чи волинські селяни.

Все це нагадує персонажів відомої байки Глібова про тварину під дубом, і перспектива полягає в тому, чи знайде етнічний господар української землі сили волі та рішучості відтягнути ту верескливу хамовиту тварину від рідного коріння, як би вона при цьому не кувікала.

РУПОРИ УКРАЇНОФОБІЇ

Вплив на свідомість суспільства був, є і буде основною задачею різноманітних політтехнологів, які за допомогою маніпулювання фактами і тенденційною подачею інформації намагаються сформуванати суспільну думку в потрібному для них напрямі. Українське інформаційне поле вже віддавна є об'єктом для опрацювання відверто антиукраїнських чинників. І слід визнати, що на цьому поприщі вони досягли неабияких успіхів.

Не є секретом, що наш телевізійний простір практично окупований російським телебаченням, яке, м'яко кажучи, дуже далеке від лояльності до української державності, радіо ефір також заповнений різного роду антиукраїнськими радіостанціями, жовчними залпами в бік України гримить Інтернет, та і друкована продукція, як то газети, журнали, книжкові видання задіюються в інформаційній війні проти України "на повну катушку". Не лише так звані "українські клони" російських газет на зразок "Комсомольская правда в Украине", але й багато "вітчизняних" видань, зокрема комуністичної орієнтації, стали відвертими рупорами бруталного україноненавистництва. Флагманами в цьому рейді на свідомість українців є такі газети як "Сегодня", "Кієвській телеграф", "2000", "Кієвський вестник", "Коммунист", "Рабочая газета". Гортаючи сторінки цих видань, годі знайти добре слово про українську державу, українську історію чи українську владу. Дискредитація і паплюження всього, що пов'язане з процесами державотворення, з національно-визвольною боротьбою, українською символікою стало "візитною карточкою" цієї, з дозволу сказати, преси. Основними мішенями нападок стають стратегічні цілі: цінності та інституції, які об'єднують і тримають націю, державу, а саме українська мова, єдина церква, територіальна соборність, історія національно-визвольних змагань та їх провідники, національна символіка, національна безпека і державна влада. Не відстають від "лідерів" і окремі регіональні видання, зокрема в Криму, Донецьку, Луганську, Одесі. "Сегодня лістовка, а завтра вінтовка"?

Пригадуєте відомий анекдот про двох кумів, який завершується обуреним запитанням, - "Куме, то я не розумію, чий Ви кум, мій чи ведмедя!?" Виглядає, що видавці та автори такої "преси" однозначно є "кумами" саме "ведмедя", ведмедя російського. Їхнє змієне єство так і випирає з тематики публікацій, заголовків статей, змісту заяв і виступів, котрі стають все більш агресивнішими і радикальнішими, несучи вже безпосередню загрозу національній безпеці та територіальній цілості нашої країни.

Мені важко назвати ще якусь державу, яка би дозволяла зовсім безкарно поливати брудом ідеї суверенітету і соборності своєї країни. Невже наші правоохоронні органи, структури, які покликані дбати про захист держави, не усвідомлюють реальної небезпеки підливних дій печерних українофобів, щедро підживлюваних іноземними спецслужбами, власне Москвою, яка давно плекає, розробляє і не приховує плани демонтажу нашої державності?

Толерування отруйної змії біля українського серця не має ніякого оправдання, зволікання з її радикальним знешкодженням є смертельно небезпечним.

ЩО ТАКЕ «П'ЯТА КОЛОНА» І ЯК З НЕЮ БОРОТИСЯ

Видатний науковець Іван Діак у своєму дослідженні «П'ята колона в Україні: загроза державності», продовжує розвивати тему, над якою працює вже довгий час. Його книги „Хто захистить наш народ і державу: штрихи до історії та сьогодення Компартії України?“ (2000), „Україна – Росія. Історія та сучасність“ (2001), „Національне відродження чи нова русифікація?“ (2000) та інші мали би стати настільними посібниками для всіх, хто цікавиться історією нашої держави та переймається її долею тепер і в майбутньому.

Отже, поняття «п'ята колона» увійшло в широкий обіг з часів громадянської війни в Іспанії. На початку жовтня 1936 року, коли війська генерала Франческо Франко чотирма колонами охоплювали Мадрид, столицю Іспанії, генерал з числа франкістів Еміліо Мола у виступі по радіо зазначив, що наступ розпочне п'ята колона, яка вже знаходиться в Мадриді й яка вирішить долю битви.

З того часу означення внутрішнього ворога, ворожої агентури, яка веде підливну роботу всередині своєї країни отримало цю назву. «Випадкова комбінація слів «п'ята колона» перетворилася на визначений термін, котрий використовується поряд із поняттями «троянський кінь» або «комінтерн», – зазначає Іван Діак.

Книга складається з чотирьох розділів: історія питання, склад п'ятої колони, п'ята колона в сучасній Україні та способи протидії. Як зазначено в анотації, «слідуючи усім вимогам, які ставляться перед науковою роботою, одночасно автор спробував написати книгу так, щоб зробити її цікавою та доступною для широкого кола читачів».

Науковець, реально оцінюючи загрозу «п'ятої колони» для майбутнього України і виразно усвідомлюючи, що жоден зовнішній ворог не страшний, якщо всередині країни знешкоджено його явну й приховану агентуру, детально досліджує проблему нинішньої загрози державності з боку тих, хто втративши страх і рештки совісті, підпрягся до імперського воза, вірнопіддано служачи тим, хто стверджує, що «або Україна знову приєднається до Росії, або війна». Ці слова належать Сергію Бабуріну, відомому російському політику, до речі, вірним союзником якого в Україні

є ПСПУ та її лідерка Наталя Вітренко. У своїй праці Іван Діяк наводить історичні приклади як зі світової, так і з вітчизняної історії, на основі глибокого аналізу фактів та документів прямо вказує на ті сили, котрі намагаються заперечити українську державність та розхитати її єдність як в політичному, так і в територіальному аспекті. Сміливо вказує автор і на ляльководів, котрі вже особливо й не ховаються за лаштунками «театру масок», а практично цілком відверто і цинічно декларують свої цілі та задіюють механізми їх реалізації. Напевно доцільно навести хоча б кілька цитат як російських діячів, так і їх «українських» (важко підібрати слово) ...«шісток». Ось наприклад слова Леоніда Грача (КПУ): «Вобщем то мы все в политической команде России. В том числе и те, кто находится в Киеве. Они отдают себе отчет: Украина сегодня расколота на две части, но Украину можно заарканить в результате выборов...» (стор. 90). А ось слова Жиріновського: «Вы на Украине обнаглели, а Ющенко будет наказан, это уже сказалось на его здоровье, это сделали украинские патриоты...» (стор. 106). Кирил Фролов, головний експерт по Україні затулінського так званого інституту країн СНГ рекомендує: «Россия должна действовать без комплексов. Поддержка православия должна осуществляться в форме поддержки православных информационно-политических проектов... Соответственно, Синод Украинской православной церкви Московского патриархата призывает, чтобы православное большинство Украины также организовано выступило против Ющенко» (стор. 70). «...Востребовать кадровый потенциал русских, православных, русинских, пророссийских организаций, предоставив их лидерам и экспертам достойные места в политической, политтехнологической, экспертной и информационной сферах, дать им шанс на ТВ, в крупных печатных и сетевых изданиях, административных и партийных структурах» (стор. 89-90). Та й сам Затулін не приховує своєї місії: „Я курирую в „Единой России” отношения с Партией Регионов, это мое партийное и депутатское поручение” (стор.97). І таких відвертих цитат у книзі Івана Діяка аж задосить.

Автор, ретельно дослідивши механізми, засоби, методику дій «п'ятої колони» в Україні, визначивши її складові (бюрократична, комерційна, етнополітична, слов'янська, колишня номенклатура, комуністична, церковно-політична, ренегатська, іноземна військова присутність), виводить її роль і завдання, поставлені кремлівськими господарями. «За її допомогою по розробленим московськими політтехнологами планам ця колона повинна відіграти головну роль в наступному:

- розмивання та знищення національної ідеї українців;
- маргіналізація української мови та культури шляхом законодавчого закріплення в Україні двомовності;
- розпорошення і протиставлення українців один одному за конфесійною, мовною, регіональною ознаками;
- послаблення української держави через роздмухування внутрішніх суперечок в еліті з фундаментальних питань існування країни, для чого насичувати її органи влади представниками п'ятої колони, а також через штучне провокування і загострення національних та економічних проблем, енергетичної кризи».

Наклавши цю схему-матрицю на програмові декларації, гасла та конкретні дії ряду політичних партій, громадських організацій, псевдорелігійних рухів, різних «союзів», „двіжений”, „общин”, „блоків” та «братств», помічаємо, як

ніби на фотопапері проявляється на чолі їх одіозних лідерів печать Каїна. Іван Діак не вагається називати титули, посади, імена. Він прямо вказує на очільників КПУ, ПСПУ, Партії регіонів, керівництво УПЦ (МП)... Сторінки книги читаються як акт звинувачення. З доказами, свідками, постраждалими, відповідними статтями і належним вироком. І лише обурення та подив викликає бездіяльність відповідних органів у знешкодженні відверто антидержавних чинників, адже ми сьогодні наочно спостерігаємо, з якою послідовністю та пунктуальністю декларації, концепції та проекти антиукраїнських сил втілюються в дійсність реваншистами.

«Кожна революція варта чогось лише тоді, коли вона уміє захищатися», – повчав відомий професіонал. «Народ піднімався на повстання, здобував перемогу, проте на завершальних етапах боротьби втрачав пильність, і купка пройдисвітів за допомогою зовнішніх ворогів захоплювала владу», – нагадує автор книги. Сьогодні це нагадування є як ніколи актуальним і ой як же ж важливо, щоби з працею Івана Діяка ознайомилося якнайширше коло співвітчизників, яким не байдужа доля України. Відповіді на хвилюючі питання, хто і чому підриває нашу незалежність, розхитує човен, у якому ми всі перебуваємо, і головне – як з цим боротися – ви знайдете в книзі «П'ята колона в Україні: загроза державності».

ЗМІСТ

Андрій Парубій ВАГОМІЙ КРОК

"СЕКРЕТНА ЗБРОЯ" РОСІЇ

СТАРА "НАДНОВА" ПРИМАРА

ЯК НАМ ОБЛАШТУВАТИ РОСІЮ?

"П'ЯТА КОЛОНА": МАСКУ СКИНУТО!

НЕ ХОДІТЬ НАЛІВО або РОЗМОРОЖЕННЯ ВІД РОГОЗІНА

БЕЗ МАСКИ І МАКІЯЖУ

ХТО І ПЕРЕД КИМ МАЄ КАЯТИСЬ?

СВИНСТВО ЗАМІСТЬ СОВІСТІ

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ „ПРОГРЕСИВНОГО” СОЦІАЛІЗМУ КОРИЧНЕВЕ

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ НА ЗДОРОВУ

НАШІ "АНТИ"ФАШІ

„ШЕВЧЕНКОЗНАВСТВО” ВІД АЗАРОВА

ДОЛАЮЧИ КОМУНІСТИЧНУ СПАДЩИНУ

"ЩИРІСТЬ" ТАБАЧНИКА: МІЖ БРУТАЛЬНІСТЮ І КРИМІНАЛОМ

РУПОРИ УКРАЇНОФОБІЇ

ЩО ТАКЕ «П'ЯТА КОЛОНА» І ЯК З НЕЮ БОРОТИСЯ